

MAROSI GYULA

A csók

Néhány centis vízzel borított kavicszátonyon áll, amiket nyarak végére gyakran épít a Duna – úgy tűnt, mintha képes lenne a vízen járni. A folyó szélesre nyílt kanyarulata beillett tengeröblnek is, a terpeszkedő víz visszatükrözi a nyári ég párával finomított kékjét, és ebben a kékségben aranylóan izzik vállig érő, szőke haja. Bizonyára a kékség és a szőkeség miatt egy pillanatra úgy tűnik, már látott kép ez: Botticelli Vénusza áll ott. De csak egy futó pillanatra, mert nyilvánvalóak a különbségek – de ezzel a pillanattal az élőkép a látomás rangjára emelkedik. Vénusz fedetlen teste makulátlan és patyolatfehér, a látomásé napbarnítottan fehér, de az ő testét sem szabdalják fel az illem által megkívánt testrészek fedésével keletkezett csikok. Vénusz egyik kezével takarja fél keblét, istennői hosszú haja szeméremdombját, a látomás nem takar semmit. Vénuszénál dúsabb keblével, evilági lényhez illendőbben domborodó csípőjével mégsem kihívó, csak megrendítően természetes. De a legfeltűnőbb különbség: Vénusz tekintete az örökkévalóság mélységeibe réved, érzelmeiket leplez, talán mélabús is, a látomás arcán az élet örömeit méltányoló mosoly húzódik.

Sétálgat kicsit a zátonyon, tetszik neki, hogy tud a vízen járni. Aztán elindul felém, a homokos partra. Combközépig érő befolyáson kell átgázolnia, nyitott tenyérral megcsapdossa a holtágba sietve futó víz felszínét, és látva, hogy minden mozdulatát árgus szemmel figyelem, szélesedik arcán a mosoly. Szinte érzem, hogy a jelenet befészkelte magát az örökre megőrzött, beégett képek albumába. A parton felteszi szalmakalapját, a túlzó sugaraktól orrát védő, széles karimájú kalapot, de szellő támad, már kapnia is kell utána, el ne vigye. Emelkedő kezével együtt lódul keble is, bimbócskája épp a szemembe néz – nem állom ezt a farkasszemnézést, félre sunyítok. Hasra fekszik a meleg homokon, én mellé. Néhány nehéz sóhaj után felemelem hátul a haját, és a tarkón alig látható pihékbe csókolok.

Mindez fiatal férfikoromban történt, amikor még nem törtek meg a mindennapi élethez szükséges tenivalók, nem félemlítettek meg a testi próbatételek,

nem butítottak el a szüntelen információk, így hát szertelen, dölyfös, nyersen eredeti állapotomban képes voltam zseniális felismerésekre. Megéreztem, hogy a női testben létezik valamilyen fluidum, amely bizonyára anyagi természetű, de illékonysága miatt nem analizálható. Íz, illat, esetleg az összejtek atomi részecskéiben keletkezett rezgés. Amely egyedülálló és páratlan a Nagytermészet milliárdnyi megnyilvánulásai közt. Anyánk méhében, magzat állapotunkban kerülünk kapcsolatba vele, ennek biztató oltalmában tesszük meg a milliányi éves kalandot, amelynek során két, összefonódó sejtől emberré válunk. Mi, akik férfiaknak születünk, a világra kerülve elszakadunk tőle, emléke lappangó bizonyosságával ugyan kapunk egy kínzatás nélküli gyerekkort, ám bajszunk serkenésétől halálunk órájáig csillapíthatatlanul vágyakozunk utána. Birtoklásáért megteszünk bármit, hős- és rémtetteket, minden tudott és tudatalatti cselekvésünk mozgatórugójává válik. Hiányában el-sorvadunk, elvadulunk, elhájásodunk, kiszáradnak belőlünk a zsigerek, agyunk bezápol, gondolataink csak a fizikai lét határáig képesek elvánszorogni, feltörő vágyaink alantassá züllenek. Birtoklása nélkül elszakadunk az örök anyától, és imigyen, végleges árvaságra jutva, semmi reményünk a feltámadásra.

Így hát ez a fiatal férfikoromban pihés nyakára adott csók nem érintő volt, de tapadó polipcsók. A testbe hatoló, nedveit felszippanató, az éhhalál kérésbeesését enyhítő csók.

Korosodva, élettapasztalatok birtokába jutva, némi döbbenet kíséretével rá kell jönnöm, hogy nem minden női testben megjelenő egyed hordozza magában ezt a fluidumot. Csak azok, akik szeretnek nők lenni. Akik hálásak a Teremtőnek, hogy e nemben jelenhettek meg a világban. Akik nagyon is tisztában vannak vele, hogy mivoltukkal mily cselekedetekre jogosítottak fel, és nem rettennek meg élni ezzel a felhatalmazással. Akik nagyon is megbecsülik azon férfiakat, akiknek tudomásuk van az illatíz titkáról, mivel ők nemcsak vágnak rá, megbódulnak tőle, de képesek ezért a maguk iránti szeretetnél egy picivel jobban szeretni őket. A Teremtés alkotta igazi nők egyetlen pillantásukkal felismerik titkuk tudóit, és ezzel az első pillantással bélyeget is sűtnek rájuk. És a bájos, ám sűrűre szőtt fátyol leple alól is áttűzelő, megsemmisítő mosollyal végzik ki a titokról mit sem sejtő tudatlanokat.